

zal 't nooit weer doen, wil u me alsjebliëft vergeven voor dezen éénen keer. O, nou zal ik weg moeten en ik vind 't hier zoo prettig. Juffrouw, juffrouw dan toch....."

De juffrouw heeft zich al weer hersteld. Ze pakt voorzichtig 't zakje aan — anders loopt het heelemaal leeg — zet het hevig klappertandend Truitje op den matten stoel en laat haar een beetje drinken; dan vraagt ze, heelemaal niet boos, hoe ze er toe gekomen is, want dat ze toch wel wist, dat het slecht was.

Maar 't duurt nog wel een paar minuten eer Truitje kan praten. Al dien tijd wacht de juffrouw stil en raast in 't geheel niet. Dat maakt Truitje nog veel bedroefder en beschaamder.

Eindelijk vertelt ze, arm misleid kind, van haar sombere jeugd bij hare tante, nadat hare goede moeder gestorven was; van 't misdadig voorbeeld van de slechte Cor en haar eigen medeplichtigheid. Ze verbergt niets, ze heeft nog nooit zoo openhartig met iemand gesproken, want ze voelt, dat de juffrouw haar goed gezind is en haar helpen wil.

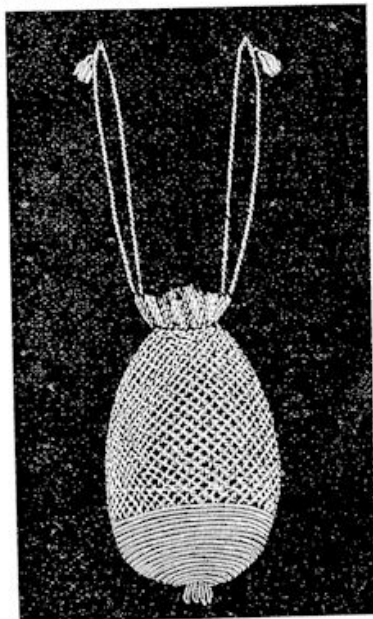
„Als je je nou vast voorneemt, dat je 't nooit weer doet", zegt de juffrouw, „dan mag je blijven. Dan zal ik het je vergeven en er ook nooit meer op terugkomen, of er over praten." Dan is ze verder overdag heel gewoon, net of er niets gebeurd is. Maar ze besluit bij zich zelf, dat zij 't kind 't beste kan redden door haar in huis te nemen voor dag-en-nacht — al is dat voor haar zelf wat lastig — en zoo onttrekken aan haar verkeerde omgeving. Wie weet, hoe 'n best, degelijk meisje Truitje dan nog wordt! H. KUYPER—VAN OORDT.

TASCHJE.

Als materiaal neemt men kluwen haak- of daszijde, kleur naar believen.

Men begint van onderen met het haken van een kleine ring van kettingsteken, waarop men vaste steken haakt, steeds in de achterste lus instekend. Bij de eerste 14 toeren meerdert men voortdurend, en wel zoo dikwijls, dat men het werk plat kan neerleggen. De volgende 14 toeren werkt men zonder meerderen. Bij het begin van toer 15

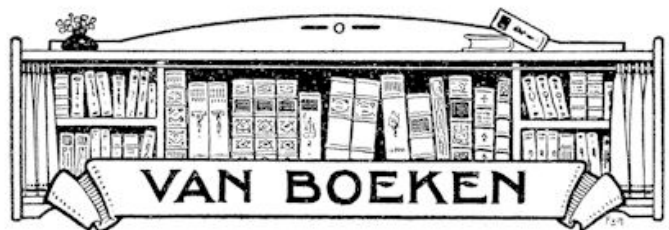
moet men dus de wijde van het taschje hebben.

Vanaf toer 29 haakt men, steeds zonder meerderen als volgt: 1 st. 3 kettingst., 1 st. in dezelfde lus als het eerste stokje; drie steken overslaan, 1 st., 3 kettingst., 1 st., zoo steeds voortgaan, in 't geheel weer 14 toeren. Bij de tweede en volgende van deze toeren worden de stokjes in de gaatjes van den voorgaanden toer ingestoken.

Dan haakt men een toer kruis-stokjes, om het koord of lint door te rijgen, en verder nog een paar toeren voor 't randklepje, waarbij men splitjes aan de zijden laat en dus heen en weer haakt. Het taschje wordt van boven met een picottoer afgemaakt, terwijl men onderaan een kwast van zijde of van aangeregen kralen aanbrengt.

Men kan een dergelijk taschje ook haken aan gebloemd of geborduurd of pompadour lint. Men heeft dan noodig 2 kluwen zijde en 1¼ el lint van 5 c.M. breed. Men knipt het lint middendoor en naait het tot twee rondingen. Boven de bovenste ronding haakt men zes toeren 1st., 1 kettingst., waarvan men bij den eersten toer het stokje in het lint insteekt en bij de verdere toeren tusschen twee st. van de vorigen toer. Dan haakt men als afsluiting een toer 1 st., 1 kettingst., 1 st., 3 kettingsteken. Dan 1 picottoer. Tusschen de twee rondingen haakt men ook zes, of wil men het taschje iets langer, een paar toeren meer, eveneens 1 st., 1 kettingst., Hierbij moet men het haakwerk onzichtbaar aan de tweede ronding vastnaaien. Van onderen haakt men steeds met hetzelfde patroon, dertien of veertien toeren, waarbij men telkens op geregelde afstanden mindert, zoodat men ten slotte een zeer kleine ronding overhoudt. Kwastje van zij of kralen eraan. Van boven koordje er door.

J. M. W.—W.

Greta Reinwald's eerste schooljaar door Agnes Sapper. Met toestemming van de schrijfster uit het Hoogduitsch vertaald door C. W. Coolsma, Herv. predikant te Groningen. Uitgave D. van Sijn & Zonen, Rotterdam.

Wie, zooals ik zelf, dit boek van Agnes Sapper leest na „de familie Peereboom" en „Groeien en Bloeien" van dezelfde schrijfster, maakt voor zichzelf al gauw de opmerking, dat het Duitsche gezin ons nader staat dan de Duitsche school.

Het is toch moeilijk aan te nemen, dat de schrijfster het doen en laten van de verschillende Peereboom's wel natuurgetrouw zou hebben geteekend, doch dat dit talent haar in den steek zou hebben gelaten, toen ze over de schoolopvoeding begon. Maar wat is dan daar te Voorheem, en later in de Hofstad, dat schoolleven, ja, ik zou haast zeggen: wanhopig ouderwetsch! In Voorheem regeert de stok; 't wordt zelfs zoo erg, dat de bovenmeester moet komen kijken, waarom de kleintjes toch zoo schreien. In de Hofstad gaat het wel wat anders toe; 't is er ook een voornamere school, maar van

heel veel opvoedkundig talent geeft juffrouw Kreukniet toch ook geen blijk, als ze juist de met-zichzelf-ingegenomen Otilie van Lelyveld aan Grete laat voordoen, hoe deze 't lokaal moet binnenkomen. Juffrouw Klinkert is als onderwijzeres volkomen mislukt; de meest-sympathieke figuur is nog de dominee. 't Is waar, de bovenmeester in Voorheem maakt wel een prettiger indruk dan zijn onderwijzer; en juffrouw Kreukniet is wel even strikt rechtvaardig als haar naam aanduidt, maar een prettige geest, zooals gelukkig in vele van onze scholen, heerscht noch in Voorheem, noch in de Hofstad. En dan de methodes! In Voorheem lezen de kinderen: im-am-mi-ma, wat zelfs den vertaler de opmerking ontlokt, dat deze „methode” in ons land nu wel verouderd is. En in de Hofstad breien de kleine meisjes, let wel, die van het tweede leerjaar, zulke moeilijke patroontjes, dat zelfs een oude ongetrouwde juffrouw, die „natuurlijk” van opvoeding en onderwijs geen verstand heeft, uitroept: „De kettingsteek? Wat een onzin, om zulke kleine kinders zoo'n moeilijk handwerk te laten doen!”

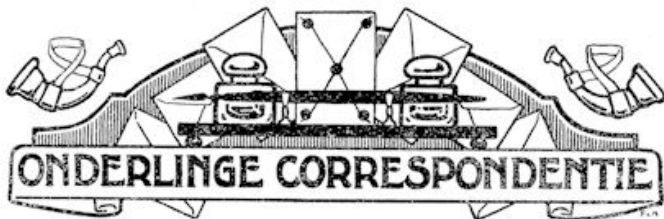
En daarnaast treffen we in de Hofstad weer zoiets moderns aan als een „lokaal voor ververschingen” in het schoolgebouw.

Gelukkig heeft de schrijfster de kinderen en hun wereldje heel wat nauwkeuriger bekeken dan al die beroeps-opvoeders het waarschijnlijk ooit deden. En na dat opmerken schiep ze voor ons echte, levende kinderfiguurtjes, zooals de zwijgzame Hans, de verlegen Emilie, de zelf-bewuste Otilie en Greta-zelf, die misschien nog het meest van allen een „gewoon” kind is.

Wanneer er onder onze lezeressen zijn, die een min-aangename herinnering aan haar schooltijd hebben bewaard, dan kan ik haar de lezing van „Greta Reinwald's eerste schooljaar” zeer aanbevelen. Ze zullen dan toch allicht vinden, dat het bij ons nog zoo kwaad niet is. En ook voor anderen is 't boek, als ontspanningslectuur, niet te ontraden.

Wat het christelijk stempel aangaat, 't is daar anders dan hier, en diep gaat het niet in dit boek, maar voor de kinderen naar school gaan wordt er in de kerk een soort „wijdingsdienst” gehouden, terwijl ook verder nog wel eens van „de Heer” gesproken wordt.

J. M. W.—W.

Hooggeachte Redactrice.

Na eenig aarzelen ben ik toch maar besloten U eens met eenige vragen lastig te vallen. Ik weet nog heel goed, hoe, ongeveer vier jaar geleden, moeder eens een papier teekende, waarin zij verklaarde tegen vrouwen-kiesrecht te zijn.

Nu is het dan toch bijna zoover, dat ook de vrouw meedoen moet aan den stembusstrijd. Heeft de Christelijke vrouw daarin dan te gehoorzamen, of moet zij haar beginsel getrouw, blijven weigeren?

Thans volgt de tweede vraag:

Mej. Veren's verhaal „Erkenning” heb ik ook gelezen en vond het heel mooi. Maar een zin, hij stond in het vierde nummer van Meisjesleven, begreep ik niet recht. 't Is als volgt:

Het was niet goed van Grethe dat zij zich verzette tegen den wil van haar ouders en doorleeren bleef. Maar hoe kon zij dan steun van den Allerhoogste verkrijgen, daar zij niet naar Zijn wil handelde? Mag ik nu de derde vraag nog noemen?

Meisjes en naar ik wel eens verneem ook wel vrouwen, kunnen zich soms doodongelukkig gevoelen door een kleinigheid, een niets bijna. Over een woord of maar de toon waarop iets gezegd wordt, misschien niet eens zoo bedoeld, kan men vaak dagenlang piekeren.

Deze gevoeligheid of overgevoeligheid, is dat een gevolg van de zonde of zou het een eigenschap der vrouw wezen? Moet men hier tegen ingaan of niet?

Bij voorbaat mijn hartelijken dank als U die vragen wilt beantwoorden. Het is zoo heerlijk deze rubriek in Meisjesleven. Hoogachtend,

ANNA A. ELGERSMA.

Schraard (Fr.), 4 Sept. 1918.

Beste Anna.

Men kan tegen vrouwen-kiesrecht zijn op praktische en op principieele gronden. Met praktische bedoel ik bezwaar als deze: „het kiesrecht” is niet in overeenstemming met den aard der vrouw, het huisgezin zal ontwricht worden, als men aan vrouwen kiesrecht verleent enz.

Steunen de bezwaren alleen op dergelijke praktische gronden, dan kan men er zich bij neerleggen, wanneer de vrouw toch stemrecht verkrijgt, dan kan men ook zelf gaan stemmen, omdat men hiertoe geroepen wordt (wanneer het zoover komt). Meent echter iemand in gemoede, dat men uit beginsel tegen vrouwen-stemrecht moet zijn, dat de Bijbel het verbiedt, dan mag men 't geweten niet aan banden laten leggen. Ik voor mij vind zulk een verbod niet in den Bijbel, maar ik oordeel niet over iemands conscientie.

Op de tweede vraag zal Marion Veren zelf antwoorden.

Wat de derde vraag aangaat: zeker zou er zonder de zonde geen aanleiding zijn voor een dergelijke stemming. Maar die is toch ook het gevolg van karakter en aanleg. Is iemand der huisgenooten overgevoelig, en weten de anderen dit, dan vind ik er niets tegen, wanneer ze hiermee een weinig rekening houden. Maar de persoon in kwestie mag toch niet aan die overgevoeligheid toegeven, maar moet haar wel degelijk bestrijden. Niet in de eerste plaats te vragen, hoe men gelukkig wordt, maar hoe men eigen omgeving gelukkig maakt, dat is een heel goed geneesmiddel, wanneer men daarbij niet vergeet God om hulp te vragen. Het leven is te groot en te ernstig om zichzelf te beschouwen als het middelpunt, waarom 't al moet draaien. En, al is men zich hiervan niet bewust, dit is toch heel dikwijls de reden van dergelijke overgevoeligheid. Zie over vrouwenkiesrecht ook het antwoord aan anderen.

J. M. W.—W.

Mej. A. Elgersma te Schraard (Fr).

Moelijk kan ik gelooven, dat bijna volwassen kinderen blindelings den wil hunner ouders zouden moeten volgen, wat betreft hun toekomstige levensbestemming, te meer, als die wenschen zoo duidelijk bekrompenheid en heerszucht verraden.

Mijn oudste dochter telt achttien jaar, maar hoezeer ik gehoorzaamheid in alle redelijke zaken op prijs stel, nooit zou ik verlangen, dat mijn meisje, als willooze ledepop, naar mijn verlangen zich bleef voortbewegen op het pad, dat ik voor haar koos.

Ouders zijn ook niet onfeilbaar.

Waarom mocht dus Grethe in „Erkenning”, als zij voelde, het rechte gekozen te hebben, niet op haar werk 's Heeren zegen vragen? Ze was geen onmondig kind meer.

Vriendelijk groetend,

MARION VEREN.

Mededeelingen van de Redactie.

Bijdragen en boeken ter recensie zende men aan P. Keuning te Nijverdal. Ongevraagde bijdragen worden slechts teruggezonden als de portkosten (in postzegels) vergoed zijn. Alle administratieve mededeelingen, als adresveranderingen, opgave van nieuwe abonnees, moeten aan den uitgever gericht worden.